

Nhiều khi em muốn...

Nhiều khi em muốn nói với anh rằng em nhớ anh, em nhớ anh nhiều lắm, nhưng lòng anh vẫn yêu người ta như vậy.

Yêu anh là em đã sai phải không anh?

Từ nhỏ hai anh em mình đã chơi với nhau, anh học lớp 3 em học lớp 1, vì ở cùng khu tập thể nên bố mẹ anh và bố mẹ em thay nhau đưa đón hai anh em mình đi học. Cứ như thế hết cấp 1, hết cấp 2 rồi hết cấp 3. Anh xem em là em gái, luôn quan tâm lo lắng và chăm sóc cho em, còn em cũng coi anh là một người anh trai tốt nhất.

Anh thi đỗ Đại học anh bảo em “nhóc ráng học cho tốt nha, anh sẽ đón nhóc ở cổng trường Đại học, rồi anh sẽ đưa nhóc đi học như những năm qua”. Em muốn hết phổ thông thật nhanh, với lời động viên của anh em càng cố gắng học và mục tiêu của em là cổng trường Đại học.

Thời gian thấm thoát cũng đã qua, em đã bước vào năm cuối cấp làm hồ sơ tuyển sinh. Vì trường anh học là ĐH Đà Lạt nên em cũng làm hồ sơ thi vào đó, em yêu văn và muốn học văn nhưng mẹ và anh đã tư vấn cho em. Vì em học đều tất cả các môn nên mẹ và anh muốn em thi khối A để sau này ra trường sẽ có nhiều cơ hội hơn, học sẽ đỡ vất vả hơn, được coi trọng hơn - đó là nguyên văn lời mẹ nói.

Em hỏi anh, anh cũng nói lời mẹ là đúng, thế là em làm hồ sơ thi. Em đã chọn hoá học vì em vẫn còn ấn tượng những màn ảo thuật mà anh đã biểu diễn cho em. Nhớ năm đó anh học lớp 11, anh hay biểu diễn cho em xem, em tròn mắt nhìn anh làm em thích lắm, và rồi em cũng đậu vào khoa hoá trường ĐH Đà Lạt.

Hôm em lên nhập học, mẹ bảo mẹ sẽ đưa em đi nhưng em bảo đã có anh trên đó và mẹ đã gọi điện báo cho anh. Lúc sắp xếp hành lý đi em vui lắm, vui vì sắp được gặp anh. Em mong sao trời sáng thật nhanh để em đi chỉ mai thôi là em được thấy anh.

Xe vừa dừng trước cổng trường em đã đảo mắt tìm anh, anh kia rồi em thầm

reo lên, anh cũng đã thấy em và tiến về phía em để xách hành lý. Theo anh còn có chị nào đó thật là xinh, “Anh giới thiệu với em đây là chị Như bạn gái anh” - tim em nhói đau, tai em ù đi nhưng em vẫn tươi cười chào chị, chị thật là xinh, và anh giới thiệu em là em gái anh.

Em gái - anh chỉ coi em là em gái, anh dẫn em về phòng trọ mà anh chị đã tìm cho em. Sau khi sắp xếp ổn định anh và chị ra về, lúc anh chị ra về là lúc em nằm khóc, em khóc nhiều lắm. Mọi dự định trong em đã vỡ tan, bao nhiêu năm qua em chỉ nhớ về anh, nhưng anh chỉ coi em là em gái? Em không biết, chỉ cần anh hạnh phúc là em vui rồi. Em lại bắt đầu xoay sở với biết bao là thứ của một cô gái 18 tuổi xa gia đình. Anh và chị cũng hay đến chỗ em giúp đỡ em rất nhiều, nhiều lúc em ghen với chị - có lẽ nếu không có chị anh sẽ là của em?

Nhiều khi em muốn nói với anh là em yêu anh, em muốn nói lắm như em không thể, vì em không muốn mất anh, được là em gái của anh là em hạnh phúc rồi.

Anh cũng quan tâm em rất nhiều, anh coi em là người em gái luôn tươi cười, mình rất thân, anh luôn kể cho em nghe những tâm tư trong anh. Rồi một ngày anh và chị chia tay, anh tìm em nói chuyện và anh khóc. Em biết anh yêu chị nhiều lắm, em cũng rơm rớm nước mắt khóc theo anh. Lúc này em chỉ muốn nói với anh rằng anh còn em mà, nhưng mà em không thể nói được vì em biết anh còn yêu chị rất nhiều.

Từ ngày chia tay anh hay qua chỗ em nhiều hơn, hai anh em đi thư viện, đi học, đi dạo cùng nhau. Em vui lắm, nhiều khi em muốn ôm anh trong vòng tay của em, nhiều khi muốn hôn lên bờ môi anh biết không? Nhưng khoảng cách giữa em và anh vô hình anh không thể như thế tìm em làm sao có anh. Nhiều khi em muốn thốt lên với anh rằng em nhớ anh, nhiều khi muốn yêu anh không cần phải đắn đo, nhưng em biết lòng anh vẫn còn yêu chị nhiều lắm.

Mình ngồi bên nhau, tuy anh ngồi gần em lắm nhưng em vẫn thấy đôi ta sao xa vời, anh chưa quên được người yêu cũ, nỗi nhớ trong anh chưa phai nhòa. Em yêu anh mà không dám nói, nỗi nhớ nhân theo từng ngày. Đành thế thôi.

Nhiều khi em muốn nói với anh rằng em nhớ anh, em nhớ anh nhiều lắm,

nhưng lòng anh vẫn yêu người ta như vậy.

Yêu anh là em đã sai phải không anh?